
Nyttig om psykoterapi

BOKOVERSIKT

Boken er en jubileumsgave til professor i psykologi Anna von der Lippe til hennes 70. fødselsdag i 2000. Gildere gave kan man knapt nok tenke seg. Boken presenterer en bukett av emner skrevet av fargerike psykologer som har preget norsk psykologi i en årrekke. Det eneste jeg stusset ved var at redaktørene til hver av de 13 artiklene hadde en kort orientering mellom tittel, forfatternavn og forfatterens egen innledning. På meg virket dette helt unødvendig. Bidragsyterne ble greit presentert bakerst i boken som ble avsluttet med et oversiktlig register.

Siri Erika Gullestad drøfter John Bowlbys tilknytningsteori i forhold til tradisjonell psykoanalyse. I psykoanalysens barndom ble katarsen (affektutbrudd) sett på som det viktigste i helbredsprosessen. I moderne psykologi har affekt og affektbevissthet en sentral plass. Spedbarnsutvikling er i vår tid omfattet med stor interesse i psykologi og psykoanalyse, og Bjørg Røed Larsen forteller mye om dette i Psykoterapi som

utviklingsprosess. Anmelderen kom til å huske René Spitz som for flere tiår siden påviste at mangel på omsorg til spedbarnet så å si var dødelig. Hanne Haavind kommer med tre fengslende kasuistikker om utviklingen i psykoterapi med barn.

Delen om psykoterapiens empiriske grunnlag starter med en utrolig klar og morsom artikkel av Tordis Dalland Evans: Om psykologi, myter og vitenskap.

Psykologiforskning har mye til felles med meteorologien! I et kapittel om personlighetsforstyrrelser og psykoterapi setter Svenn Torgersen Otto Kernbergs konsentrasjon om pasientens intrapsyke opp mot terapeuter som er mer opptatt av dagliglivet. Bjørn Rishovd Rund forteller så om et storstilt forskningsopplegg på Statens senter for barn- og ungdomspsykiatri. Datainnsamlingen er helt fersk. Del to avsluttes med Basal kommunikasjonsteori: Har psykoterapeuter noe å lære? Jeg tror ja!

I bokens tredje del har Geir Høstmark Nielsen en artikkelen som beskriver forskjellige roller i psykoterapiveiledningen. Et avsnitt om parallellprosesser er viktig å lese. Overførings- og motoverføringsforhold er sentrale temaer. Høstmark Nielsen etterlyser kompetanseoppbygging av psykologer til veiledere i psykoterapi. Han bør kontakte Psykoterapiutvalget i Norsk psykiatrisk forening, der han sikkert får en hjelpende hånd. M. H. Rønnestad og D. E. Orlinsky tar opp negative forhold i veiledningen. Grensen mellom veiledning og terapi kan av og til bli hårfin. Makt hos veileder (eksempelvis som overordnet, den som skal godkjenne arbeidet) kan gjøre terapeuten usikker slik at hun eller han holder informasjon tilbake. Boken avsluttes med et kapittel om kandidaters erfaringer og veilederes utfordringer. Sissel Reichelt og Jan Skjerve har gjennomført en stor etterundersøkelse og peker på områder av positive og negative valører som er verdt å merke seg både for kandidater og terapeuter. Internveiledningen er en anstøtssten: Psykiatrien har som kjent et skille mellom klinisk veiledning (internt) og psykoterapiveiledning (eksternt).

Boken må sies å være en stor vinning for fagråd og institusjoner som har oppgaver innen behandling i helsesektoren. Her har alle personalkategorier mye å lære. Enhver som utdanner seg til psykolog eller psykiater bør ha boken i lommen og deres veiledere boken vel plassert både i hodet og i bokhyllen. Jeg tror at våre forskjellige utdanningsinstitusjoner har mye felles og bør øke samarbeidet med andre fagmiljøer. Boken viser norsk psykologi på sitt beste.

Carl SeverinAlbretsen

Prosjekt for Unge Nysyke, Aker sektor (UNA)

Oslo

Publisert: 20. februar 2002. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 10. juli 2026.